

7 Ļaužu pulkiem, kas nāca pie Jāņa kristīties, viņš sacīja:

"Jūs, odžu dzimums, kas jums norādījis, kā izbēgsit nākamai dusmībai?"

8 Tad nu nesiet patiesus atgriešanās augļus un nesāciet pie sevis sacīt: mums ir Ābrahāms par tēvu! -

Jo es jums saku: Dievs spēj no šiem akmeņiem radīt Ābrahāmam bērnus!

9 Jau cirvis pielikts kokiem pie saknes: katru koku, kas nenesīs labus augļus, nocirtīs un iemetīs ugunī."

10 Un ļaudis viņu jautāja: "Ko tad mums būs darīt?"

11 Bet viņš tiem atbildēja, sacīdams: "Kam divi svārki, tas lai dod tam, kam nav, un, kam ir pārtika, lai dara tāpat."

12 Bet arī muitnieki nāca kristīties un to jautāja: "Mācītāj, ko mums būs darīt?"

13 Tad viņš teica: "Neņemiet vairāk, kā jums nolikts."

14 Bet arī kareivji to jautāja: "Ko tad mums būs darīt?"

Un viņš tiem atbildēja: "Neaplaupāt nevienu un neizspiediet nevienam naudu un esiet mierā ar savu algu."

15 Bet, kad ļaudis savās gaidās par Jāni savās sirdīs domāja, vai tas varbūt neesot Kristus,

16 tad Jānis, visiem atbildēdams, sacīja:

"Es kristīju jūs ar ūdeni, bet pēc manis nāks viens spēcīgāks, nekā es esmu, kam es neesmu cienīgs atraisīt kurpju siksnas. Tas jūs kristīs ar Svēto Garu un uguni.

17 Tam vēteklis ir rokā, un Viņš tīrīs Savu klonu caurcaurīm un sakrās kviešus Savā klētī, bet pelavas sadedzinās neizdziestošā ugunī."

18 Arī vēl daudz citas pamācības viņš deva ļaudīm, sludinādams evaņģēliju.

Lūk. 3:7–18

Mīļā draudze!

Laikam tā jau ir, ka mēs bieži izvēlamies ērtāko variantu, lai tiktu galā ar grūtībām.

Kamdēļ man mainīt savu dzīves veidu un sevi apgrūtināt, ja es tieku cauri ar meliem, liekuļošanu, izvairīšanos? Tā vietā, lai atrisinātu lietu pēc būtības, es iedomājos, ka pietiek ar to, ka es izmainu savu ārējo tēlu, vietu, kur dzīvoju, cilvēkus, kas man ir tuvu. Tomēr šādi virspusēji mēģinājumi risināt lietas agri vai vēlū izrādās neveiksmīgi, pēc kāda laika mani atkal sāk vajāt tā pati problēma, tikai citādā izskatā. Cilvēks var mainīt savus dzīvesbiedrus, cik vien grib, bet, ja viņš pats ir nesavaldīgs vai neuzticīgs, tas viņam nāks līdzī, vienalga, ar ko viņš būs kopā.

Varbūt, kādam kaut kad ienāk prātā gaiša doma: "Man ir jāsalaulājas baznīcā, tad viss mainīsies." Citam atkal kāds pasaka: "Tev ir jāiet kristīties, tad beigsies tā melnā strīpa tavā dzīvē." Kā jums šķiet, vai tas ir pareizi?

Ne laulības, ne kristības, ne dievkalpojums nav nekāds lēts plāksteris, lai aizlīmētu brūci, kas negrib sadzīt. Tikai tad, kad es pats esmu patiess, kad es no visas sirds meklēju Dieva tuvību un lieku savu vainu un savu nespēju tikt galā pašam ar sevi Viņa priekšā, tikai tad tās zāles var sākt iedarboties un izmainīt mani līdz pašiem pamatiem. Un arī tas parasti nenotiek vienā dienā, ar lielu brīnuma blīkšķi, bet atveseļošanās process ir ilgstošs, ir jārēķinās ar to, ka būs kritieni un visādi šķēršļi, ar kuriem es iepriekš nemaz nebiju rēķinājies. Neraugoties uz to, es tomēr varu turpināt savu ceļu, jo palaujos uz Dieva žēlastību, kas mani nes un tur, kas manai dzīvei dod jaunu pamatu. Uz šo pamatu es varu celt savu namu, es varu soli pa solim mainīties, atmest sliktās īpašības, kas ir manī un tā vietā ļaut ienākt Dieva Garam, lai Tas mani vada.

Kad ļaudis masveidā nāca no Jeruzālemes uz tuksnesi pie Jāņa Kristītāja

kristīties, tad viņš tos nesagaidīja laipni un sirsnīgi, bet gandrīz vai ar divstāvīgiem vārdiem: **“Jūs, odzu dzimums, kas jums norādījis, kā izbēgsit nākamai dusmībai?”** Tāda īsta auksta duša. Es iedomājos, kā tas būtu, ja es tā runātu ar tiem, kas nāk uz draudzi kristīties vai iesvētīties. Laikam jau viņi visu savu mūžu vairs nespertu kāju pāri baznīcas sliekšnim. No otras puses – vai nav tā, ka daudzi, kas ienāk baznīcā, pēc iesvētībām tāpat pazūd uz neredzēšanos? Vislabākajā gadījumā atnāk reizi gadā uz Ziemassvētku dievkalpojumu. Bet ir jau viegli rādīt ar pirkstu uz citiem. Kā tad ir ar mums pašiem, vai mēs nesam atgriešanās augļus savā dzīvē? Un ja es tagad sāktu visus lamāt un zāvēt, kā tad ir ar mani pašu? Vai es pats esmu tik svēts un labs, ka tā varu atļauties runāt? Man kaut kā tie 100%-īgie neizraisa uzticību, bet varbūt, ka tas ir arī tamdēļ, ka pats esmu pārāk iestrēdzis savās nepilnībās.

Katrā ziņā Jānis Kristītājs tā runāja. Viņam bija vienalga, kas tur nāca pie Viņa, vai tie bija slavenības, bagātie vai varenie. Jānim galvenais bija, lai cilvēki saprot, ka bez kardinālām izmaiņām savā dzīvē nekas labs nebūs. Savā veidā tas liecina arī par brīvību, ko Jānis bija ieguvis. Dzīvodams tuksnesī, atsacījies no visiem pasaulīgajiem labumiem, meklējot vienīgi Dieva prātu, Jānis varēja atļauties tā runāt. Mēs šeit redzam, cik spēcīgs var būt cilvēks, kas ir pārvarējis savas iekšējās bailes, cik ļoti tie, kurus parasti uzskata par vareniem un ietekmīgiem, baidās no viņa vārdiem, no patiesības, ko tiem pasaka. Jānis Kristītājs sapurina tos, kas nāk pie viņa, un cilvēki tiešām sāk pārdomāt, kā lai izvairās no gaidāmā Dieva soda.

Tomēr izrādās, ka tie, kas jautā Jānim, ko viņiem darīt, lai mainītu savu dzīvi, ir tādi, kuriem nav pārāk daudz ko zaudēt. Jēzus citā vietā jautā augstajiem priesteriem un tautas vecajiem: **“No kurienes bija Jāņa kristība? No debesīm vai no cilvēkiem?”** Tie izvairās no atbildes un klusē. Arī šodien daudzi, kam ir atbildība, kam ir vara un nauda, nevēlas mainīties tāpēc, ka baidās no tā, kā tas būs, dzīvojot bez savām privilēģijām. Tie, kas nāk pie Jāņa un jautā **“Ko mums būs darīt?”**, ir vienkāršie ļaudis.

Jānis atbild ļoti konkrēti. Tie, kuriem ir divi mēteļi, lai uzdāvina vienu tam, kam nav neviena. Tāpat ar pārtiku. Nekāda krāšana un taupīšana – galvenais, lai cilvēkam tev blakus ir silti un tas ir paēdis. Mums šodien izveidojas tāda situācija, ka valsts aizvien vairāk atsakās no sociālās palīdzības. Mums ir jāsaprot, ka mēs kristieši vairs nevaram paļauties uz to, ka valsts jau visu izdarīs. Tāpat kā agrīnās baznīcas laikā kristiešiem pašiem ir atkal jāuzņemas atbildība par tiem, kas ir grūtībās, jo neviens cits to nedarīs. No vienas puses ir jāattīsta organizēta diakonija, no otras puses mēs arī katrs personīgi varam uzņemties atbildību un rūpēties par kādu cilvēku, kas mums ir līdzās un cieš no trūkuma un nabadzības. Ir pilnīgi skaidrs, ka nepietiek ar vienreizējiem ziedojumiem un ziedošanas akcijām. Palīdzībai ir jābūt uz ilgāku laiku, vienkārši daloties ar to, kas mums ir.

Vēl Jānis atbild muitniekiem un zaldātiem, lai tie samierinās ar to algu, kas viņiem ir. Tas nav attaisnojums darīt pāri citiem un no viņiem izspiest papildus nodevas tikai tāpēc, ka ir maza alga. Mēs to šodien varam attiecināt, piemēram, uz medicīnas personālu, kad runā, ka viņi ņem kukuļus vai strādā nekvalitatīvi aiz tā iemesla, ka ir zemas algas. Jānis Kristītājs ir skaidrs šajā jautājumā. Viena nebūšana neattaisno otru.

Jānis Kristītājs ar savu drosmīgo stāju ieguva cieņu un cilvēki sāka sev jautāt, vai tikai viņš nav solītais mesija, ko viņi gaidīja. Tomēr Jānis to noraida un tā vietā norāda uz citu, kas nāks un kristīs ar Svēto Garu un uguni, nevis ar ūdeni. Jānis iedomājās, ka Mesija vai Kristus būs vēl bargāks nekā viņš. Patiesībā izrādījās, ka Jēzus nāca ar mīlestību un pats uzņēmās cilvēku grēkus uz Sevi. Tomēr nevar arī teikt, ka Jānis būtu pravietojis nepareizi. Kādreiz ir tā, ka tad, kad tu piedzīvo mīlestību, ko tu neesi pelnījis, kas tev vienkārši tiek uzdāvināta, tad tas sāp līdz sirds dziļumiem. Tā ir mīlestība, ko dāvina Jēzus Kristus. Gaidīsim mēs Viņu šajā laikā ar atvērtām sirdīm. Āmen!